

[Valdemar Sørensen.]

det sagkyndige Udvalg har faaet Ægget til at balancere, og jeg vil nødig afsvække denne Beundring hos mig selv ved at gaa alt for stærkt i Enkeltheder med Hensyn til Forslaget. Men adskilligt er jo berørt i de forudgaaende Taleres Indlæg, og jeg skal derfor ogsaa tillade mig at gøre et Par Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller talte lidt om det mærkelige i, at man ikke her havde slaaet alle Risikogrupper sammen i een, og gjorde den fuldstændig rigtige Betragtning gældende, at over for den Ulykke, man her opstiller sig den Mulighed at skabe en vis Sikkerhed mod, der burde alle i Virkeligheden være fælles, staa Skulder mod Skulder, som det ærede Medlem udtrykte sig. Det var en smuk Tanke. Jeg er blot bange for, at den ikke lader sig realisere, saa meget mere som det ærede Medlem Hr. Krag først af alt trak Pengene væk. Kreditforeninger og Obligationsejere vilde efter det ærede Medlem Hr. Krags Betragtninger aldeles ikke staa Skulder mod Skulder med andre i dette Spørgsmaal. Saa kunde man ogsaa modsat opstille den Betragtning, at naar en Deling af de forsikrede i Hovedgrupper endelig skal foretages, saa er der andre Synspunkter at tage Hensyn til end dem, der har ledet Udvalget. Hvis man endelig vil gaa i Enkeltheder med Tingene, saa kunde jeg godt tænke mig, at der i et Bysamfund som Hovedstaden f. Eks. vilde være en vis Urimelighed i, at Ejerne af de store Beboelseskvarterer skulde være med til at bære den langt større Risiko for Industri kvartererne. Jeg ser nok, at man motiverer det med, at man i Virkeligheden i Boligejendommene er afhængig af Industri kvarterernes Tilstedeværelse, fordi de giver Mulighed for Udlejning og dermed Ejendommenes Drift, men naar man endelig skulde tale om en Deling efter et vist Princip, saa er det dog en af de Linier, hvor jeg synes, at man, hvis man ikke endelig skal staa Skulder mod Skulder, kan anlægge en vis Kritik mod Forslaget.

Maa jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Udbetaling af Skadeserstatninger, inden Betalingspligten for Ejendomsbesidderne træder i Kraft, have Lov at sige, at jeg har opfattet den Bestemmelse i Lovforslaget, der siger, at den skyldige Erstatning skal forrentes med 5 pCt. fra det Øjeblik, Skaden er anmeldt, som et Udtryk for, at man i Virkeligheden vil aabne og maa aabne en Adgang til hurtigst muligt at faa Skaden genoprettet og faa Genopbygningen i Gang. Jeg

har anset det for givet, hvad det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen ikke var saa sikker paa, at en saadan Ret til Skadeserstatning og til Renter af Erstatningen uden videre involverede, at man kunde pantsætte den og faa Midler i Hænde til at faa Genopbygningen i Gang, og jeg har ogsaa læst § 11, hvor der staar: Et Krigsforsikringsforbund kan optage Laan til Udredning af Erstatninger eller Afholdelse af Forvaltningsudgifter paa den Maade, at hermed er der aabnet en direkte Vej til at faa hele Systemet til at virke, inden Præmierne bliver opkrævet; det mener jeg ogsaa er en hel Nødvendighed, fordi det nødigt skulde være saadan, at Ulykken ramte et eller andet Sted i Landet, og at derefter Ruinerne skulde ligge, til vi engang begyndte at betale Præmierne. Det er jo slet ikke Forslagets Hensigt. Hensigten med Belaaningsretten er utvivlsomt den, at Skaden skal genoprettes hurtigst muligt.

Saa vil jeg endelig have Lov at sige et Par Ord om det, der har ligget alle forudgaaende Talere paa Læben og brændt dem i Hjertet, nemlig Spørgsmaalet om Risikoens Fordeling paa Ejerne af alle brandforsikrede Ejendomme med de Undtagelser, der udtrykkeligt nævnes, og om hvilke jeg ikke skal sige noget. Jeg erkender, at jeg for mit Vedkommende personlig er af den samme Anskuelse, som jeg forstod at det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen gav Udtryk for, naar han efterlyste Panthavernes Stilling i Systemet. Det er jo ganske klart, og det siges ogsaa i Forslagets Bemærkninger, at den Institution, vi her opretter, den dækker ogsaa Panthavernes Risiko.

Jeg maa imidlertid erkende, at saadan som Forholdet ligger, hvis man skal dømme om Spørgsmaalet efter Sædvane og den Afgrænsning; vore Forsikringsselskaber nu foretager i Bedømmelsen af Risikoene, at saa vil det maaske være mindre velbegrunder at trække Panthaverne ind, men netop naar man, saaledes som det ærede Medlem Hr. Aksel Møller aabent gjorde det, mener, at her skal vi trods dette alle staa Skulder mod Skulder, saa kan jeg ikke se, at det ærede Medlem Hr. Krag gør Ret i først at trække Kapitalen væk fra dette Sammenhold og dernæst trække Kreditforeningerne og deres Reservefond væk. Er der virkelig Alvor i den Tanke, som har grebet det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, og som jeg forstaar er ham en Hjertesag, at vi i en vanskelig Tid skal staa Skulder mod Skulder, saa kan jeg ikke se andet, end at han maa gaa imod det ærede Medlem Hr. Krags Betragtninger og lægge en Del af Risikoene over paa